

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάττειται υπό του Υπουργείου της Παιδείας, και εκδίδεται υπό του Υπουργείου των Εκκλησιαστικών και της Αγωγής, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνωφωρα, ετησίως, και χρησιμεύει εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού δραχ. 7.—Εξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν'Ελλάδι λεπ. 15.—Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Οδός Αΐδου, 119, Έναντι Χρυσοσπληαιωτίσσης.

Περίοδος Β'—Τόμ. 4ος.

Έν Αθήναις, την 31 Μαΐου 1897

Έτος 19ος.—Άριθ. 23

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 169)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Η ΠΥΣΙΣ ΕΙΝΕ ΚΕΝΗ!

Τοιαῦτα συλλογιζόμενος ὁ Ἐκτωρ, εἰσήλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα με περιβολὴν ὀλιγώτερον ἴσως λαμπρὰν ἐκείνης μεθ' ἧς εἶχεν ἐξέλθῃ τὴν προτεραϊάν... Εἶχεν ὁμως γίνῃ κατὰ πολὺ φρονιμώτερος καὶ ἀποβάλλῃ μέγα μέρος τῆς ματαιοδοξίας του, διότι ἀρκετὰ τὸν ὠφέλησε τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου...

Ἐξεσκόνισε τὰ ἐνδύματά του καὶ διηθύθη ἐν σπουδῇ πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀυτοκράτορος.

Οὗτος εἶχε δώσῃ διαταγὴν νὰ εἰσαγάγουν τὸν Ἀκόλουθον, εὐθὺς ὡς ἤθελεν ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ ταξιδίου του.

— Ὡ, εἶπεν ἅμα τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον ἰδοὺ ὁ βασιλικὸς μας Ἀγγελιαφόρος!

Ὁ Ἐκτωρ τῷ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἰωσηφίνης.

Τὴν ἔλαβεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, τὴν περιέστρεψε καὶ τὴν παρετήρησε με προσοχῆν.

— Περιέργον πρᾶγμα, εἶπε. Τί ἔπαθεν αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ;

Μεθ' ὄλας τὰς προσπάθειάς του Ἐκτωρ, ὁ φάκελος, βλέπετε, δὲν κατωρθώθη νὰ λάβῃ τὴν προτέραν του ἀσπίλον λευκότητα.

— Μοῦ ἔπεσεν! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐν ταραχῇ.

— Χρ! βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ προσεκτικὸς, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ἀυτοκράτωρ, ἀνοίγων τὸν φάκελον, χωρὶς νὰ ἐμμεῖνῃ περισσότερο εἰς αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἰωσηφίνης ἦτο πλήρης ἐκφράσεων ζωηροτάτης ἀγάπης καὶ ὁ Ἀυτοκράτωρ τὴν διέτρεξε με συγκινησιν προφανῆ. Κατόπι, στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀκόλουθον,

— Καὶ πῶς ἤψατε τὴν Ἀυτοκράτειραν; τὸν ἠρώτησεν. Ὑπὸ ἐποφιν ὑγείας καὶ διαθέσεως εἶνε καλὰ;

— Λαμπρά, Μεγαλειότατε. Ἐδίδεν ἀκριβῶς ἓνα μέγαν χορὸν, διὰ νὰ εορτάσῃ τὴν γέννησιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Μοὶ ἐσύστησε νὰ το εἶπω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

νου, διότι μετὰ το σεις ἐφάνερονε καὶ τὴν δυσαρεσκίαν του.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ, μεδιῶν ἀκουσίως του ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ὠραίας ἐκείνης

«Τότε ὁ Ἐκτωρ Ἄλβας ἐγονυπέτησε καὶ ἀπέθεσε τὰ τρέμοντα ἐκ τῆς χαρῆς χεῖλη του ἐπὶ τῆς μικρᾶς χειρὸς.» (Σελ. 174, στήλ. α').

— Ὡστε ἐγόρευσε; ὑπέλαβεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος συνείχιζε νὰ ὀμιλῇ πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, τότε εἰς ἐνικὸν καὶ τότε εἰς πληθυντικόν, κατὰ τὰς περιστάσεις. Συνηθέστερον ὁμως πρὸς τοὺς Ἀκόλουθους του ἀπηυθύνετο μετὰ τὸ σὺ, ὁσάκις δὲν εἶχεν ἀφορμὴν παραπρό-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Ἰουλίου ε. ε.

249 Αεξίγρηφος.

Ἄρθρον, ἀριθμὸν καὶ γράμμα εἰσάγετε εἰς τὴν σειράν καὶ εἰσπράττω καὶ πληρῶνα ὅσον θέλετε παρῶν.

250 Στοιχεῖο γρεφος.

Κάτοικος ἀγρῶν, δρομῶνον καὶ θεὸς συνάμα εἶμαι ἄν με ἀποκεφαλίσῃς ἐστὴν γραμματικὴν σου κείμαι.

251 Αίνεγμα δημῶδες.

Ἐγὼ μιὰ παλαιοσεντούκα κ' ἔχει μέσα τράκα-τρούκα σὰν χαθῆ ἢ τράκα-τρούκα πάσι κ' ἢ παλαιοσεντούκα.

252 Πρόδλημα.

Ἄν πωλήσω βλα μου τὰ πρόβατα πρὸς 15 δραχμὰς τὸ ἓν, εἶπε χωρὶς τις ἰδηγῶν πρὸς πόλησιν τὰ ποιμνία του, εἰμπορῶ νάγορᾶσω τὸ σπῆτι που εἶνε ἐκεῖ κάτω, καὶ θὰ μου μείνουν καὶ 500 δραχμαί ἂν ὅμως τα πωλήσω πρὸς 12 δραχ. τὸ ἓν, θὰ μου λείψουν 4,000 δραχ. διὰ νὰ ἀγορᾶσω τὸ σπῆτι.»

Πόσα πρόβατα εἶχεν ὁ χωρὶκὸς καὶ πόσον ἤξιζεν ἡ οἰκία;

253 Γωνία.

K + + + + = Ἐντομον.
+ P + + + = Μοῦσα.
+ + H + + = Φυτόν.
+ T + + + = Δύναμις.
H + + + + = Ἐπιρρημα.

254-259. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 15 συλλαβῶν σχηματίσων τὰ ὀνόματα ἐξ ἑξῶν:

260. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Γερμανικῆς πόλεως.

1, Ἀμυντικὸν ὄπλον τῶν ἀρχαίων. 2, Μέρος τῆς οἰκίας. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 4, Εἶδος ἀσβεστώδους γῆς. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 6, Νῆσος.

261. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τάρχικα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ὡς καὶ τὰ τρίτα ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο Ἑλληνικῶν πόλεων.

1, Ἐπίσημος Ρωμαῖος. 2, Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων. 3, Πόλις τῆς Τουρκίας. 4, Ζῶον. 5, Οἶκος Θεοῦ. 6, Μέρος τῆς Οἰκίας. 7, Αἰγυπτία Θεότης. 8, Αἰγυπτίος Βασιλεὺς.

262. Ἑλιπεσοσύνφωνον.

60-000-η-εαία-ια-η-ιγ-000-ω-αίωα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Τοῖν-Τοῖν, Ἀργυρῶν Παρόβληρον, Πασχαλιάν, Δὸν Κιχῶ-ην, Διχμάλωτον Χελιδόνα, Χρυσὸν Δέρας, Ἐρημίτην, Διογέτην Λαερίτιον καὶ Κουταλιανόν.—Καὶ τώρα;

Εἷς συμπολίτης τοῦ Σουρῆ ἄκραν τιμὴν του θεαρεῖ Νὰ ἀγαλλιάξῃ μερικὰ Μ' ἀγνώστους φίλους Μυστικά:

δηλαδή: ὁ Φιλάδελορος μετὰ τὴν Χρυσωμένῃ Ἀνατολήν, Σεληνόφωτον Νόκτα, Ἄβυσσινδὸν Πολεμιστήν, Λέοντα τὸν Ἰσχυρὸν, Λευκὸν Κύκλον, Βράχον τὸν Γάρον, Ἀρτέμιδα Ἀραβαρτενῶν, Ἐλένην Μ. Θεοτόκην, Ἀγριολούλουδον τῶν Ψαρρῶν καὶ Τσίον-Τσίον-Τσίον.—ἢ Ἀστροφεγγίᾳ μετὰ τὴν Ἑλληνοπούλου, Στερεάν Ἑλλάδα, Νέαν Ἑλλάδα, Ἑλληνικὴν Σημάλαν, Κωνσταντινουπόλιν, Σημάλαν, Ἐσθρὴν Ἑλληνοπούλου, Μελαγχρινὴν Ἑλληνίδα καὶ Ἑλληνικὴν Καρδιαν.— ὁ Κόμης Μοντεχρῖστος μετὰ τὴν Μερσεδὴν (ἢ ζῆτει τῶνομα).— ὁ Ἀρχαῖος Δρομεὺς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημάλαν, Δάφνην, Σοφίαν Κόλλα, Χριστίαν Γερουσίαν καὶ Θεάλλαν.— ὁ Μικρὸς Συμπαθητικὸς μετὰ τὸν Μόσαρ.— ὁ Λέων τῆς Νεμέας μετὰ τὴν Μακεδονικὴν Καρδιαν, Ἀδριανόν, Φάρον τῶν Πατρῶν, Νέαν Ἑλλάδα, Νάβαρχον Κοδριχτεῶνα, Καλλικάντζαρον, Ρωμύλον, Ἐραστὴν τῆς Φύσεως, Κουταλιανόν, Δὸν Κιχῶτην, Ἀγριωμένον Κύμα, Δέαν, Ὀλυμπιονίκην καὶ Δαιμονάκι.— ἢ Ὁραία Δορκὰς μετὰ τὸν Ἐραστὴν τῆς Φύσεως, Κουταλιανόν καὶ Ἑλληνοπούλου.— ἢ Ποιμενικὴ Φλογέρα μετὰ τὴν Τοξότιδα Ἀρτεμιν καὶ Φλίρ-Φλίρ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

«Μολὼν λαβὴ» κύριον Ἀρχιζιζάνιον! Αὐτὸ σοῦ ἀπαντᾷ ἐπὶ τὸ λακωνικώτερον ἢ Ὁραία Δορκὰς. Βέβαια! — Ἀλλὰ πρὸς τὴν Ὁραίαν Δορκάδα ἀπαντᾷ ὅτι δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη διὰ νέαν ἐκδοσιν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Μελετῶ ἐπ' αὐτῶν πολλὰς καινοτομίας, ἀλλ' ἀργότερα.

Ὑποθέτω, Μέλλουσα Καλλιτέχνις, ὅτι ἅμα συμπληρώσῃς ἐν Δεύκωμᾳ ἐξ 25 τετραδίων, εἰμπορεῖς νάπονεμῃς ἐν βραβεῖον εἰς τὸ καλλιτερον. Ὅ, εἶπω εἰς ὅσους ἐπεριμεναν τετραδιά σου ὅτι ἄσθενὴς ἓνα ὀλόκληρον μῆνα. Ὡ, πῶς χαίρω που ἔγειναι καλὰ! Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ βραβεῖον καὶ ἀναμνῶν τὴν φωτογραφίαν σου.

Νά, ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα, μετ' ὀλίγον τελεῖται ἐν Δεύκωμᾳ Μικρῶν Μυστικῶν καὶ ἀπονεμῆται εἰς τὸ καλλιτερον ὡς βραβεῖον ἐν ὠραιότατον βιβλίον: τὴν Ἰστορίαν τοῦ Σουλίου ὑπὸ Περραιβοῦ. Λαμπρά!

Ἀγαπητέ μου Διεβιεράτε, τὰ ψευδώνυμα ποὺ μοι προτείνετε, ἔχουν ἄλλοι. Ὡς πρὸς ἐκεῖνά που εἶδες, μὴ σκοτίζεσαι! εἶνε ἀνάγκη πάσης προσοχῆς—παληόχαρτα καλὰ μόνον διὰ διπλωμα.

Δευκὴ Πεταλοῦδα, τὸ τετραδίον τῆς Ἀρθεμιένης Ἀναγνώστου, σοῦ τὸ ἔστειλα εἰς τὴν Ἀδριανῶν, τὴν 11 Ἀπριλίου. Καὶ βεβαίως δὲν ἐπρόφρασες νὰ το λάβῃς. Ἴσως σοῦ στείλῃ ἄλλο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Αναγνώστη.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε! Μου έκαμε δώρον βασιλικόν, και όταν μοί το ένεχείρισεν, είπεν: «Αυτό είναι δια τόν κομιστήν του χαρμωσύνου άγγελματος!»

— Γνωρίζω καλά την Ίωσηφίαν και ήμην βέβαιος περί τούτου. Πού είναι τó δώρον;

— Ίδού, Μεγαλειότατε!

Ο Έκτωρ εξήγαγεν εκ του θυλακίου του την πυξίδα και την προσέφερε προς τόν Αυτοκράτορα.

Εκείνος έπίεσε τó ελατήριον και την ήνοιξε.

Η πυξίς ήτο κενή!

Ο Έκτωρ απέμεινε κατάπληκτος, ένεός. Οι πόδες του έτρεμον και οι όφθαλμοί του εξέφραζον την τρομεράν άγωνίαν της ψυχής του.

— Δεν είναι μέσα! έφέλλισε.

— Τι;... τί πράγμα δεν είναι μέσα; ήρώτησεν ο Αυτοκράτωρ αούτηώς.

— Μία διαμαντένια καρφίτσα, Μεγαλειότατε, απεκρίθη τó παιδίον με φωνήν άσθενή και ήλλοιωμένην.

— Και πού είναι;

— Δεν ήξεύρω, έφέλλισεν ο Έκτωρ.

— Λοιπόν με περιπαίζετε; υπέλαβεν ο Αυτοκράτωρ με τόνον όργιλιον. Τι όα π'ή «δεν ήξεύρω»; Διαιτί ή καρφίτσα δεν εύρίσκεται πλέον μέσα εις τó κουτί; Τι την έκάματε;

— Θα μου την έκλεψαν, είπε τó παιδίον με την άσθενή φωνήν, όταν έχάθη τó γράμμα.

— Τó γράμμα;! ποιδ γράμμα έχάθη; ανεφώνησεν ο Αυτοκράτωρ έν άκρα παραφορά.

Η όργή του Ναπολέοντος ήτο κάτι τι φοβερόν και δυσφόρητον. Ηδύνατο να καταβάλη και άνθρωπον πολύ ισχυρότερον από τόν μικρόν Άλθαν. Άλλά τó παιδίον ήξευρεν ότι ή μόνη του έλπίς σωτηρίας ήτο να είπη όλην την άλήθειαν, χωρίς διαταγμούς, χωρίς περιστροφάς. Διηγήθη λοιπόν όλα όσα συνέβησαν, χωρίς ναποκρύψη τίποτε, ούτε τόν λόγον δια τόν όποιον ήθέλησε να διέλθη από την όδον Περγαμηνοποιίας.

Ο Αυτοκράτωρ τόν ήκουσεν άπαθής κατόπιν, άφ' ου έτελείωσεν,

— Όραϊα, βλέπω, εκτελείτε τας διαταγάς μου, είπε' μά την άλήθειαν, ώραϊα με ύπηρετείτε! Μεταχειρίζεσθε τόν χρόνον, τόν όποιον όφείλετε προς τόν Αυτοκράτορα, δια να έξυμνητήτε τας φαντασιοπληξίας σας! Και αν δεν εύρίσκειτο κατά τύχην αυτή ή έπιστολή, έως τότε θα σας έπερίμενα, παρακαλώ;

Α! εις την ύπηρεσίαν μου εγώ θέλω ανθρώπους άφωτισμένους και πιστούς, οι όποιοι να συναισθάνονται όλην την σοβαρότητα των καθήκόντων των! Έπροδώσατε τó ιδιόν σας, εφάνητε άνάξιος της άποστολής σας, σεις, ο Άγγελιαφόρος του Βασιλέως, διότι δεν την

έξετελέσατε με όλην την ταχύτητα, την όποιαν είχατε εις την διάθεσιν σας! Ο Βασιλεύς πρέπει να σας κρίνη! Έλάτε! Αυτός πρέπει να είπη, ποία τιμωρία άμρόζει εις την όλιγωρίαν σας!

Μή γνωρίζω πού τον όδήγει ο Αυτοκράτωρ, ο Έκτωρ ήκολούθησε τόν κύριόν του και μετ' όλίγον εύρέθη, όπως και την προπαρελθούσαν ήμέραν, εις τó δωμάτιον του μικρού Βασιλέως.

Όπως και την ήμέραν εκείνην, τó βρέφος έκοιμάτο έντός του μεγαλοπρεπούς του λίκνου, υπό την προστατευτικήν σκιάν των πτερυγών, τας όποιας έξέτεινεν επ' αυτου ή Νίκη.

Ο Ναπολέων, ακολουθούμενος όλονέν υπό του Έκτορος έπλησίασε τó λίκνον, ήτένισεν επ' όλίγον τó βρέφος, και κατόπι δια πομπώδους ύφους άπήγγειλεν:

— Μεγαλειότατε, ιδού ο Άγγελιαφόρος σας. Έξετέλεσε μετ' όλιγωρίας την άποστολήν, με την όποιαν ηδούκησατε να έπιφορτισθή. Σας τον φέρω δια να κρίνετε περί της διαγωγής του και δια ναποφανθήτε σεις όποιας τιμωρίας είναι άξιος. Αν ή Ύμετέρα Μεγαλειότης μειδιάση, τούτο σημαίνει συγγνώμην αν απεναντίας σκυθρωπάση, τούτο σημαίνει τιμωρίαν.

Τó λογίδριον τούτο άκούσας ο Έκτωρ ένόμισεν ότι ο Αυτοκράτωρ προσεβλήθη εξαίφνης από παραφροσύνην και πολλοί άλλοι ούτω θα ένόμιζον. Ναί! ο Ναπολέων ήτο τρελός από την άγάπην, την όποιαν ήσθάνετο προς τó τέκνον του και ή παράφορος αυτή πατρική στοργή ήδύνατο να τόν έξωθήσει εις τας μεγαλητέρας άνοησίας!

Έν τούτοις ο Έκτωρ έπερίμενε με άγωνίαν τó συμβήσόμενον. Ο Ναπολέων παρεμέρισε τó κροσσώντων παραπέτασμα, και εφάνη τώρα τó κόκκινον προσωπάκι του βρέφους, — κατακόκκινον άκόκκινον, — ζωηρώς διαγραφόμενον επί του λευκού μεταξίνου προσκεφαλαίου. Και είτε εκ του θορύβου των βημάτων, είτε εκ του ήχου των λέξεων, είτε άπλώς διότι ήτο ή ώρα της άφυπνισέως του, τó κόκκινον προσωπάκι άνεκινήθη επί του προσκεφαλαίου και ή μικρά Μεγαλειότης εξέβαλεν άσθενή τινα ψελλίσματα, άσαφή και άδιάκριτα, έξ εκείνων τας όποια άποτελούν την πρώτην γλώσσαν της νηπιακής ήλικίας.

Βρέφος άφυπνιζόμενον δεν εύρίσκεται συνήθως εις πολύ εύθυμον διάθεσιν υπάγονται δε εις τόν κανόνα τούτον και τó τέκνα των Αυτοκρατόρων, όπως και τά των κοινών θνητών. Άλλ' είτε διότι ο υίός του Ναπολέοντος άπετέλει εξαίρεσιν, είτε διότι τόν εφαιδρυνεν ή ήλικική ακτίς, ή έισερχομένη εκ του παρθύρου, είτε άπλόωστα διότι έβοήθησεν ή καλή τύχη του Έκτορος, —μία κίνησης έλαφροτάτη, εις μορφαμδς άόρι-

στος, τόν όποιον πατήρ και μόνον πατήρ θα έδύνατο να έκλάβη ως μειδιάμα, εφάνη επί του στόματος του βρέφους.

— Ο Βασιλεύς εξέδωκε τó Διάταγμα του! είπεν ο Αυτοκράτωρ με τόν ίδιον εκείνον τόνον, ο όποιος έκαμε τόν Έκτωρα ναμφιβάλλη αν ήτο φρόνημος ή τρελός; ο Βασιλεύς έμειδιάσεν! Η Αυτου Μεγαλειότης σας συγχωρεί έπιεικώς, υπό τόν όρον όμως να μη υποπέσετε πάλιν εις τó ίδιον σφάλμα!

Και ο Ναπολέων ήρχισε να γελά, διότι ο ιδιόρρυθμος αυτός άνθρωπος είχε και κάτι τι τó παιδικόν έν τή φύσει του, τó όποιον εξέδηλουτό ένιστε δια παραδόξων άστεϊσμών και άνεξηγήτων παιδοκατωμάτων, όλας άσυμβιβάστων προς την σοβαρότητα της θέσεώς του. Η άλήθεια είναι, ότι ή γέννησις του υιού του έπροκάλεσε παρ' αυτω παραφοράν χαράς, ή όποια δεν είχεν έτι κατευασθή. Και την χαράν ταύτην εξέδηλου παντοιοτρόπως.

— Ίδές, είπε στραφείς προς τόν Ακλόουθον, ο όποιος αν και μη έννοών καλά-καλά τί συμβαίνει, ήρχισε να λαμβάνη θάρρος; δεν είναι εύμορφο παιδί; Έχει καθολοκληρίαν τόν σχηματισμόν της κεφαλής μου και τόν πώγωνά μου... Έ, γρήγορα θα τον χορεύσης και αυτόν με τó τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζόυ-θυμάσαι; — φθάνει όμως να μη έχης χάση και τó κεφάλι σου έως τότε, άφ' ου έχης τó ίδιωμα να χάνης κάθε πράγμα, τó όποιον σου έμπιστεύονται...

Έλπίζω όμως ότι αυτό θα προσέξης να το φυλάξης καλά, διότι θα μας χρειασθή άργότερα. Θα χρειασθώ επίσης και τόν βραχιόνά σου, προσέθεσε σοβαρότερος, προπάντων ο μικρός αυτός Βασιλεύς. Προσπαθώ να τω δημιουργήσω μίαν Γαλλίαν μεγάλην και ισχυράν. Πρέπει να τον βοηθήσωμεν να την διατηρήση, πρέπει να τον βοηθήσωμεν δια να συγκατήση τó στέμμα του. Εγώ δεν θα ύπάρχω αιωνίως, αλλά θα τω αφήσω φίλους πιστούς και άφοσιωμένους. Έλπίζω ότι θα ήμφορέση να βασισθί και επί σου!

— Ω, Μεγαλειότατε! είπεν ο Έκτωρ, συγκινήθεις βαθύτατα εκ των λόγων σουτων.

— Εύχαρίστησε λοιπόν τόν Βασιλέα, ο όποιος ηδούκησε να σε συγχωρήση και όρκίσθητι προς αυτόν πίστιν και άφοσίωσιν!

Τότε ο Έκτωρ Άλθας έγονυπέτησε και άπέθεσε τά τρέμοντα εκ της χαράς χείλη του επί της μικράς χειρός; ή όποια μόλις εφαινετο έν μέσω των τριγάρτων, όρκιζόμενος με πάσαν προθυμίαν και ειλικρίνειαν τόν όρκον, ο όποιος τω έξητήθη.

Τά αισθήματα ταύτα δεν διεφύγον την έξυδέρκειαν του Αυτοκράτορος; είχε πα-

τριήν καρδίαν και ή θερμή άφοσίωσις του παιδίου τόν συνεκίνησε.

— Καλά! καλά! είπε' βλέπω ότι δύναμαι να βασισθώ επί σου. Και συ έπίσης δύνασαι να βασισθής επ' έμου!

Μετ' όλίγον έπέστρεψαν και οι δύο εις τó γραφείον του Αυτοκράτορος.

— Και τώρα, είπεν ο Ναπολέων, προσάθησε να εύρης τó κόσμημα πού έχασες. Είναι άπόλυτος άνάγκη να εύρεθί. Σου δίδω άδειαν τριών ήμερών. Πήγαινε να συνεννοηθής με τó παιδί εκείνο πού είναι εις την Φόρσαν. Έξ όσων μοι διηγήθης, μοι φαίνεται έξυπνον παιδί. Αν διεξαγάγη καλώς αυτήν την ύπόθεσιν, θα φροντίσω να προαχθί.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

24 Μαΐου.

ΥΔΕΠΟΤΕ θα λησμονήσω την χθεσινήν θέλλαν, και δια τó άσυνείηστον τού πράγματος έν τοιαύτη έποχή, και δια τó μεγαπρεπές του θεάματος, και δια τó σπαρακτικόν έπεισόδιον, τó όποιον είχεν.

Οι Άθηναίοι δεν ένθυμούνται Μαΐον, τόσο άστατον και βροχερόν. Δεν παρέρχεται ήμέρα σχεδόν, χωρίς να σκοτισθί ο ουρανός και χωρίς να βρέξη. Και εκεί πού βλέπεις μειδιάμα άνοιξέως και γαλανόν ουρανόν και λαμπρόν ήλιον, αίφνης τά σύννεφα συμπυκνούνται, και ο ήλιος κρύπεται, και ή βροχή άρχίζει, ως έν φθινοπώρω. Ο καίμενος ο Μαΐος! Νομίζεις ότι γίνεται παίγνιον καμμιάς Τύχης εϊρωνος και σκληράς; και ότι, ένφ λαμβάνει ειδήσεις, αι όποια τόν κάμνουν να λάμπη από την χαράν του, την ίδιαν στιγμήν λαμβάνει άλλας, αι όποια τόν κάμνουν να κλαίη και να οδύρεται.

Άλλ' είχε κάτι τι τó εκτάκτως μεγαλοπρεπές ο χθεσινοςβράδυος οδυρμός του. Τι ώραϊον θέαμα ή αίφνιδια εκείνη θέλλα! Αί μεγάλαι άστραπαί, αι όποια διέσχίζαν τó σκοτός και στιγμιαίως έδειχναν όλην την πόλιν πλέουσιν εις τó ζωηρότατον εκείνο ίόχρον φώς, ο κρότος της κατακλυσιμίας βροχής, ο συνεχής μυκηθμός των βροντών, όλα έπαρουσίαζον την φύσιν, την πάντοτε θαυμαστήν αυτήν φύσιν, εις μίαν από τας θαυμαστοτέρας της όψεις.

Και τó θλιβερόν έπεισόδιον: Εις την συνοικίαν της Νεαπόλεως μία γυναίκα άνήλθεν εις την ταράτσαν της, δια να μαζεύση κάτι ρούχα, τά όποια είχεν εκεί

άπλωμένα. Έπειδή έφοβείτο μόνη της, την συνάδευσε και ο υίός της. Η οικία των ήτο ύψηλή και ή θέλλα έν τή μανία της. Αίφνης πίπτει κεραυνός και τους άφίνει και τους δύο εκεί νεκρούς... Ω, πρέπει να ήσαν πολύ ήγαπημένοι ή μήτηρ αυτή και ο υίός δια ναποθανουν και οι δύο κατά την αυτήν στιγμήν, χωρίς ο εις να αισθανθί την θλίψιν του άλλου. Μήπως αυτό δεν είναι τó δνειρον όλων των άγαπαμένων άμοιβαίως;

25 Μαΐου.

— Και τότε λοιπόν έχετε εξετάσεις; ήρώτησα σήμερα ένά μικρόν μου φίλον.

— Δεν πιστεύω να κάμουμε τώρα εξετάσεις! άπήνησε με θλίψιν ειλικρινή, έξωγραφημένη επί του ώραϊου και νοήμονος προσώπου.

— Άλλά τότε;

— Ίσως τόν Σεπτέμβριον...

Και ή θλίψις του έπετείνετο. Έπιμηλής μαθητής, αγαπών τó σχολείον, προετοιμασμένος καθ' όλα, γνωρίζων τó πολύτιμον τού χρόνου, έπεθύμει πολύ να κάμη τώρα εξετάσεις, να ήσυχάση και να έχη έλεύθερον τó καλοκαίρι του δι' άλλας άσχολίας. Δι' αυτό εφαινετο τόσον λυπημένος δια την άναβολήν των εξετάσεών του.

— Και διατι αυτό; ήρώτησα.

— Μα δεν το ήξεύρετε; άπήνησε. Τó σχολείόν μας έγεγε νοσοκομείον και διεκόψαμεν τά μαθήματά μας πρό δύο μηνών. Πώς είναι δυνατόν να κάμωμεν εξετάσεις;

— Και λυπείσαι πολύ δι' αυτό;

Δι' μιας ήλλαξε τόνον. Η φωνή του έξωήρυσεν, ή όψις του εφωτίσθη.

— Όχι, όχι, δεν λυπούμαι! άνέκραξεν. Οι δυστυχείς εκείνοι εκινδύνευσαν να χάσουν την ζωήν των, δια την πατριδα' κ' εγώ θα λυπηθώ πού θα χάσω τó καλοκαίρι μου;

Έννοούσε τους τραυματίας του πολέμου, οι όποιοι έθεραπεύοντο εις τó σχολείόν του, τó μεταβλήθην εις νοσοκομείον. Και ή σκέψις αυτή τόν έπαρηγόρει, πού δεν θα έκαμε τώρα εξετάσεις δια να ήσυχάση και ναπολαύση όπως ήθελε τó καλοκαίρι του. Εις την προς την πατριδα άγάπην του, εις τó προς τους τραυματίας καθήκόν του, ο μικρός πολίτης του σχολείου, έθυσίαζεν εύχαρίστως εκείνο, δια τó όποιον ειργάζετο και έκοπίαζεν όλον τόν χρόνον: την γλυκειάν άνάπαυσιν των διακοπών.

Αθήμηρόν.

Δύο άδελφάκια, συνδρομητά της Διαπλάσεως. Ο μεγαλύτερος εφήφησεν ύπερ της Έλληνικής Σημαίας και έλαβεν ως δώρον έν τομίδιον του «Παιδικού Πνεύματος.» Και ο μικρότερος, ο όποιος εφήφησεν άλλο ψευδώνυμον «κατά

σύστασιν φίλου του» και δεν έλαβε τίποτε, ζηλεύσας τó χαριτωμένον βιβλιαράκι του άδελφού του, ήκουσθη λέγων:

— Α, μα εις τó έξής κ' εγώ θα ψηφίζω τó ψευδώνυμον πού θα βραβευείται!

Αν θέλγης να εκδικηθής άληθώς τους έχθρούς σου, προσπάθει να φαίνεσαι πάντοτε καλλίτερος από αυτούς.

Φ.

ΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ (Μύθος)

Την νύκτα, εις τόν έρημον κήπον, άντι να κοιμηθούν ήσυχά όπως πάντοτε, ήγγρόνουν εξημμένοι και παραπονούμενοι.

— Ναί, εφώναζε τó ρόδον ματιώδες; οι άνδρες είναι πολύ μοχθηροί. Δεν τολμώ νανοιξώ τά ώραϊά μου πέταλα, και χράπ! άμέσως ένά κακό ψαλλίδι με άποχωρίζει από τó στέλεχος μου, και με στέλλουν να μαρανθώ δεμένον, ως να ήμουν κατάδικος, με την κλωστήν της άνοδοέσμης!

— Και μήπως είναι καλλίτεροι αι γυναίκες; έλεγε τó ταπεινόν ίον, ανακύπτον από τó φύλλωμά του με τόλμην; αυτά είναι πού χρειάζονται αιωνίως άνθη άνθη δια τά στήθη των, άνθη δια τας κεφαλάς των, άνθη δια τας χείρας των, άνθη δια τας αιθούσας των...

— Αν δεν ύπήρχον γυναίκες, διέκοψεν έπιδοκιμάζων ο ύάκινθος, οι άνδρες δεν θα μας έθέριζαν με τóσην άσπλαγχνίαν.

— Ω, οι άνδρες! αυτοί προτιμούν την έλεεινήν μυρωδιάν του καπνού, από τó άρωμα του καλλιτέρου άνθους, είπεν ο ίασμος. Είναι τόσον άκαλαίσθητοι!

— Αφίστέ τους να χαθούν! άνέκραξε τότε εκ του νυκτερινού του ασύλου εις δυστυχής φασιανός, ως εκ θαύματος σωθείς από τας σφαιρίδια των κυνηγών; μήπως αυτοί δεν εκόκτωσαν και δεν έφαγαν όλην μου την οικογένειαν;

— Εκδικησής! ήκουσθησαν τότε φωναι όργιλαι, από όλα τά μέρη του κήπου. Εκδικησής! Πρέπει να επαναστατήσωμεν και να έξοντώσωμεν τους τυράννους μας. Κάτω οι άνθρωποι! Θάνατος εις τους άνθρώπους!

— Εγώ, άπήνησε δειλώς έν στρουθίον, δεν θέλω να βλάψω την μικράν Μαρίαν. Είναι τόσον καλή! Όλον τόν χειμώνα, ότε ή γη ήτο παγωμένη και δεν εύρίσκαμεν τίποτε να φάγωμεν, αυτή μές έρριπτε ψυχία άρτου και μας έσωσεν από τόν θάνατον. Όχι! αν κάμετε στάσιν, εγώ χάριν αυτής θα κάμω αντίστασιν!

— Ναί, ναί! εφώνησαν τότε πολλά άνθη μαζί. Τó θέρος, ότε ή ήηρασία μās είχεν ως νεκρά, ή Μαρία με τó ποτι-

στήριόν της μās εδρόσιζε και μας έ-
ζωογόνηι.

— Έπειτα προσέθεσεν εις κόνικλος,
ή Μαρία δέν πηγαίνει εις τὸ κυνήγι.
Μίαν ήμέραν πού ὁ πατέρας της—εκεί-
νος ὁ κακός, τὸν ξεύρετε! — μ' ἐπλή-
γωσεν εις τὸ πόδι, ή Μαρία ἔκλαυσε
καί τον παρεκάλεσε νά με ἀφήσῃ νά ζή-
σω... Ἄν τώρα σκοτώσωμεν τοὺς γονεῖς
της, τοὺς συγγενεῖς της καί τοὺς φίλους
της, θά λυπηθῇ πολύ, καί ἐγὼ δέν θέλω
νά λυπηθῇ μία τόσον καλή κόρη!

— Φθάνει! ἀρετὰ εἶπατε διὰ τὴν
Μαρίαν σας! ἀνέκραξεν ἕνας γέρον λα-
γώς, πολὺ ἀχάριστος. Ζήτω ή ἐπανά-
στασις! Θάνατος εις τοὺς τυράννους μας!

— Ὅχι! Ὅχι! Ζητῶ χάριν ὑπερ τῆς

ἀνθρωπότητος ἐξ αἰτίας τῆς καλῆς αὐτῆς
κόρης! ἀνέκραξεν ὁ κόνικλος, ὁ ὅποτος
ἔγεινεν ἀμέσως ρήτωρ καί ἤρχισε νά
δημηγορῇ, ὄρθιος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων του
ποδῶν καί κινῶν τοὺς ἐμπροσθίους με
ζωηρότητα ἀκατανίκητον.

Ἡ εὐγλωττία εἶνε πάντοτε τόσον ἀ-
ποτελεσματική! Ἡκούσθησαν ἀκόμη ὀ-
λίγα παράπονα ἐδῶ κ' ἐκεῖ... Ἄλλα
μετ' ὀλίγον κατεσιγήσθησαν καί ὄλοι εις
τὸν κῆπον ἐκοιμῶντο ὑπὸ τὰς ἀργυρᾶς
ἀκτίνης τῆς σελήνης. Ἡ ἐπανάστασις
ἐματαιώθη.

Δόξα εις τὰς ἀγαθὰς ψυχὰς! Δόξα
εις τὰς μικρὰς Μαρίας! Εἰς καλὸς ἄν-
θρωπος σώζει χιλίους κακοὺς...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Καρδιαν Καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ
Θεός, καί πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν
τοῖς ἐγκάτοις μου.

Ὁ ὀκνηρὸς τρώγει εις βάρος τοῦ φι-
λοπῶνου, ὅπως ὁ κηρὴν τὸ μέλι τῆς
Ἐργατικῆς Μελίσσης.

Πολὺ ἐνάρετος, μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐ-
τὸς ὁ Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, ὁ βασι-
λεὺς τῶν Ὀνουλουλοῦ! Δέν ἐπέτρεπεν
εις τοὺς ὑπηκόους του νά τρώγουν παρὰ
μόνον τοὺς αἰχμαλώτους καί τοὺς νε-
κροὺς τοῦ πολέμου.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ κάμνει σήμεραν
ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς συνδρομητὰς
της, διὰ νέον ξεσπάθωμα.

Ἄπλη σύγκρισις τῶν ἐ-
φειτειῶν φυλλαδίων πρὸς τὰ
περυσινά, δύναται νά σας
πεισῇ περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀ-
ποτελεσμάτων τοῦ πρώτου
ξεσπαθώματος, τοῦ προκη-
ρουχθέντος κατὰ τὸν παρελ-
θόντα Νοέμβριον. Ἡ βελ-
τίωσις τοῦ χάρτου καί τῶν
εἰκόνων, ή θαυμαστή ποι-
κιλία τῆς ὕλης, ή ζωηρότης
τῶν Διαγωνισμῶν καί τῆς
Ἄλληλογραφίας, αἱ τόσον
ὠραῖα καί ἐλκυστικαί και-
νοτομίαι, — ὄλ' αὐτὰ ὀφεί-

λονται ἀποκλειστικῶς εις σᾶς, εις τὸ ξεσπάθωμά σας, εις τὴν
αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φίλων μας, ή ὅποια καί ὕλικῶς καί
ἠθικῶς προάγει ἐν περιοδικῶν. Καί ή Διάπλασις οὐδένα θά εἶχε
λόγον νά μὴ εἶνε ἐνθουσιασμένη μετὰποτελέσματα τοῦ πρώ-
του ξεσπαθώματος, ἂν τὰ τελευταῖα πολιτικά γεγο-
νότα, αὐτῆ ή ἀνώμαλος καί ὀδυνηρὰ κατάστασις τῆς πατρι-
δος, δέν ἐπήρχετο σήμεραν νά ἐκμηδενίσῃ τὸ ἐκ τῶν ἐνερ-
γειῶν τῶν φίλων μας προστεθὲν ἀγαθόν.

Πολλοί, πλείστοι καί ἐκ τῶν παλαιῶν καί ἐκ τῶν νέων
συνδρομητῶν μας ἐτέθησαν, ὁτῶς εἰπεῖν, ἐκτὸς μάχης. Εἰς
ὄλην τὴν Θεσσαλίαν, Διάπλασις δέν πηγαίνει πλέον ἀπὸ
πολλὰ μέρη τῆς Ἠπείρου καί τῆς Μακεδονίας, καθὼς καί
ἀπὸ τινος τῆς Θράκης, τὰ φύλλα μᾶς ἐπεστράφησαν ὡς ἀ-
πηγορυσμένα. Ὁτῶς ἀπωλέσαμεν διαμιᾶς ὑπερ τοὺς χιλίους
συνδρομητὰς, μετὰ τοὺς ὁποίους δέν εὐρισχόμεθα πλέον εις
οὐδεμίαν ἐπικονωνίαν. Καί ἂν συλλογισθῆτε ὅτι πολλοὶ ἐξ
αὐτῶν ἔμεναν εις μέρη, ἀπὸ τὰ ὅποια δέν ἠδύναντο νά στεί-
λουν ἀπ' εὐθείας τὴν συνδρομὴν των, ὅτι τὴν ἐπλήρουν
ἐκεῖ εις πρᾶκτορας καί εις ἀνταποκριτὰς, οἱ ὅποιοι ὡς ἐκ
τῶν περιστάσεων οὔτε λεπτὸν ἠδυνήθησαν νά μας ἐμβάσουν,
θά κρίνεται ἀσφαλῶς περὶ τοῦ μεγέθους τῆς ζημίας. Πρέπει
δὲ νάγαπᾶται πολὺ, πάρα πολὺ ή Διάπλασις, ἀφ' οὗ μετ'
ὄλας αὐτὰς τὰς ἀνωμαλίας, εὐρεῖ πάλιν τὰ μέσα νά ἐκδιδε-
ται μέχρι σήμεραν τόσον τακτικῆ καί τόσον ἐπιμελημένη.

Καί εις τὴν ἐνθερμον αὐτὴν καί ἀληθῶς ἀνεξάντλητον ἀ-
γάπην στηριζομένη, ζητεῖ σήμεραν νά ἐπανορθώσῃ τὸ ἀπω-
λεσθὲν, νάντικαταστήσῃ τοὺς ἐκ τῶς μάχης τεθέντας
συνδρομητὰς της, διὰ τῆς ἐφεδρείας... νέου ξεσπαθώματος.

Διὰ τοῦτο οἱ φίλοι μας θά εὐρουν ἐντὸς τοῦ φυλλαδίου
τούτου ἀπὸ δύο-τρεις ἀγγελίας. Ἄς ἐνεργήσουν, ἄς φροντί-
σουν, ἄς ξεσπαθώσουν καί πάλιν. Τὸ καλόν, τὸ ὅποσον θά
κάμουν, αὐτοὶ πάλιν θά το αἰσθανθῶν, αὐτοὶ θά το ἀπολαύ-
σουν, ἀφ' οὗ ὡς ἀποτέλεσμα θά ἔχη τὴν στήριξιν καί τὴν
βελτίωσιν τῆς Διαπλάσεως των. Ἄς τὴν συστήσουν καί εις
ἄλλους των φίλους, οἱ ὅποιοι δέν τὴν γνωρίζουν, καί ἄς
προσπαθῶσουν νά τοὺς ἐγγράψουν συνδρομητὰς. Ὅπου ἂν
στραροῦν, θά εὐρουν παιδιὰ πρόθυμα νάποκτήσουν μίαν τόσον
καλὴν φίλην· αὐτὸ τὸ γνωρίζουν καλλίστα ἐκ πείρας. Δέν
ἠμποροῦν μόνοι των; ἄς ἐπικαλεσθῶν τὴν βοήθειαν τῶν γο-
νέων των καί τῶν συγγενῶν των, οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν ὡς αὐτοὶ
τὴν Διάπλασιν καί δύνανται νά τοῖς ὑποδείξουν οἰκογενεῖας
πρὸς ἐγγραφήν, εἴτε εις τὰς πόλεις, εις τὰς ὁποίας μένουν,
εἴτε καί εις ἄλλας πόλεις ἀκόμη. Ἐπὶ τέλους, καί τοῦτο
ἂν τοῖς φαίνεται δύσκολον, ὑπάρχουν πλοῦσιοι καί φιλόκαλοι
γονεῖς, οἱ ὅποιοι δύνανται νά στείλουν ἀκόμη μίαν συνδρομὴν,
διὰ νά στέλλεται ἐν φύλλον τῆς Διαπλάσεως πρὸς τινὰ συγ-
γενῆ των ὡς δῶρον, ή πρὸς παιδίον ἄπορον κατ' ἐκλογὴν
των. Ὡ, ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι ξεσπαθώματος, αρ-
κεῖ νά ἔχη κανεὶς τὸν ἐνθουσιασμόν ὑπερ τοῦ καλοῦ καί νά
θέλῃ νά τον φανερώσῃ ἐμπράκτως.

Καί μία τελευταῖα ὑπόμνησις: Ἡ συνδρομὴ τῶν νέων
συνδρομητῶν ἠμπορεῖ νάρχίζῃ ἀπὸ τὸν παρελθόντα Ἰανουά-
ριον, ὅποτε θά τοῖς σταλοῦν ὄλα τὰ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους
ἐκδοθέντα φύλλα. Τοῦτο εἶνε προτιμώτερον, διότι θά ἔχουν
ὀλόκληρον τὸν θαυμασίον αὐτόν «Ἀκλόουθον τοῦ Μεγάλου
Ναπολέοντος.» Ἄλλ' εἰμπορεῖ ἐπίσης νάρχίζῃ καί ἀπὸ τὴν
δευτέραν ἐξαμηνίαν, ὅτε, μετὰ τὴν «Ἀστροῦλαν» θά δημο-
σιεύσωμεν καί τρίτον αὐτοτελὲς μυθιστόρημα εἰκονογραφημέ-
νον, ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον, διασκεδαστικὸν καί διδασκτικώτατον.

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, λάβετε τὰς ἀγγε-
λίας καί ξεσπαθώσατε. Ἴδου περίστασις διὰ νά ἴδωμεν ἡμεῖς
καί διὰ νά μάθουν καί οἱ ἄλλοι, ποῖος ἀγαπᾶ περισσότερο
καί ἀληθέστερον τὴν Διάπλασίν του, ποῖος θά κινήσῃ τὴν
χεῖρά του καί θά τὴν βοηθήσῃ ἀποτελεσματικῶς ἐν τῇ δυσ-
χερείᾳ της. Μὴ λησμονῆτε ὅτι τὰποτελέσματα τοῦ ξεσπα-
θώματος δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΒΡΑΒΥΕΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ 51^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

— Τί χαρά! σήμεραν εἶνε Κυριακὴ
καί δέν ἔχομε Σχολεῖο! τί χαρά! Θά
παίξωμε, θά διασκεδάσωμε... ἔ, μαμμά;

Καί τὰ τρία παιδάκια, — τρία ἀδελ-
φάνια, ὁ Γιάγκος, ὁ Νίκος καί ή Φιφή,
— ἐχόρευαν σάν τρελά ἀπὸ τὴν χα-
ρὰν των.

— Ναί, ναί, θά παίξετε, θά διασκε-
δάσετε· ἀλλὰ φρόνιμα, νά μὴν κάμετε
ἀνησυχίας· ἀκούτε;

— Βέβαια, μαμμά, πῶς γίνεται νά
κάμωμεν ἀνησυχίας; (τί λόγος!) θά πά-
ρωμε τὰ παιγνίδια μας καί θά κατέβω-
μεν εις τὸν κῆπον· μᾶς ἀφίνεις;

— Ὅχι! καλλίτερα νά παίξετε μέσα
εις τὸν κῆπον εἶνε ὕγρασία!

«Κύταξε ἐκεῖ πῶς κάθεται ή Ἄραπίτσα!»

— Ναί, μαμμά!
Καί τὰ παιδάκια ἔτρεξαν εις τὸ δω-
μάτιόν των καί ἤρχισαν νά σκέπτωνται
τί νά παίξουν.

— Παίξωμε τὸ κυνηγητό; Τί λέτε;
— Ὅχι! θά κάμωμεν τὸ σπῖτι ἄνω-
κάτω.

«Δένει τὴν κλωστήνεις τὴν οὐρὰν τῆς Ἄραπίτσας.»

— Τότε τὸ κρυφτό, ἔ;
— Ὅχι, δέν θέλω, λέγει ή Φιφή.
Ἐγὼ θά παίξω μετὰ τὸ κουνελάκι μου
καί σεῖς πᾶ κάμτε ὅ,τι θέλετε.

— Καλὰ λοιπόν, εἴτε τότε ὁ Νίκος
ἐγὼ πέρω τὸ μπαλόνι μου.
Καί ἤρχισαν νά παίξουν.
— Ὁφ! τί στενοχωρία πού εἶνε ἐ-

δῶ! λέγει μετ' ὀλίγον ὁ Νίκος· τὸ
μπαλόνι μου δέν ἔχει καθόλου τόπον
νά πετάξῃ· δέν πηγαίνομεν εις τὴν
σάλαν;

— Ναί, καλὰ λές, πᾶμε!
Καί εις τὴν στιγμὴν εὐρίσκονται εις
τὴν σάλαν.

— Μπᾶ! γιὰ κύτταξε ἐκεῖ πῶς κά-
θεται ή Ἄραπίτσα! Φαίνεται πῶς της
ἀρέσουν πολὺ τὰ λουλούδια... Ριὰ νά
ἴδωμεν ὄμως, τῆς ἀρέσουν καί τὰ παι-
γνίδια; — λέγει ὁ Γιάγκος, ὁ μεγαλή-

«Τρέχει εις ὄλον τὸ δωμάτιον σάν τρελή.»

περος. Καί χωρὶς νά δώσῃ καιρὸν εις
τὸν Νίκον νάπαντήσῃ, ἀρπάζει ἀπὸ τὰ
χέρια του τὸ μπαλόνι καί δένει τὴν κλω-
στὴν εις τὴν οὐρὰν τῆς Ἄραπίτσας, —
τί ἔξυπνος! — ἐν ὅ ὁ Νίκος καί ή Φι-
φή μένουν ἐκπληκτικοί, μετὰ τὸ στόμ' ἀνοι-
κτόν, θαυμάζοντες ἴσως τὴν ἐφευρετικώ-
τητα τοῦ ἀδελφοῦ των.

— Σῶπα, Φιφή, καί νά ἴδῃς τί γέ-

«Καί ἐνῶ τρέχει, παρασύρει τὰ πάντα.»

λια ἔχομε νά κάμωμε, λέγει ὁ Νίκος.
Ἄλλὰ ή Ἄραπίτσα δέν το νοστιμεύε-
ται καθόλου αὐτὸ τὸ παιγνίδι! κυττάξετε!
αἱ τρίχες της ἀνασηκόνονται καί ή οὐρά
της ή δυστυχισμένη φουρνάει τόσο!
Πηδᾶ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καί τρέχει
εις ὄλον τὸ δωμάτιον σάν τρελή, ἀνά-
μεσ' ἀπὸ καρέκλες, ἀπὸ τραπέζια, ἀπὸ
καναπέδες, ἀγριευμένη καί φοβερή, σύ-
ρουσα ἀπὸ πίσω της τὸ μπαλόνι. Καί
τὰ παιδιὰ, πού εις τὴν ἀρχὴν ἐγελοῦ-
σαν, τώρα ἀρχίζουν νά τρομάζουν...
Ἡ θύρα εἶνε κλειστή· ή Ἄραπίτσα

δέν ἠμπορεῖ νά ἐξέλθῃ. Καί ἐνῶ τρέχει,
παρασύρει τὰ πάντα, τραπέζια, ἐτα-
ζέρες, ὄλα τὰ ἐλαφρὰ ἐπιπλα τῆς σά-
λας, μετὰ τὰ κομφοτεγνήματα πού ἔχουν
ἐπάνω.

«Συγχρόνως κόπτεται καί ή κλωστή.»

Καί νά, μιά ἐταζέρα ὀλόκληρη μ' ἕνα
σωρὸ πρᾶγματα, πίπτει καί κτυπᾶ τὴν
Φιφήν εις τὸ κεφάλι μετὰ τὴν δύναμιν,
πού τὴν ρίπτει κάτω τὴν καίμενην! Συγ-
χρόνως τὸ μπαλόνι, πιάνεται εις μίαν
καρέκλαν, ζουλιέται, καί πάφ! σπάζει
μετὰ κρότον δυνατόν. Συγχρόνως κόπτεται
καί ή κλωστή. Μπούμ! μπούμ! πα-

«Ἐῦρε καταφύγιον κάτω ἀπὸ μίαν καρέκλαν.»

τατράκ!... Τώρα πίπτει ὄλον τὸ τρα-
πέζι μετὰ τὸ ἀνοδοχεῖον, καί μαζί με αὐ-
τό, μέσα εις τὴν ἀνεμοζάλην πίπτουν ὁ
Νίκος καί ὁ Γιάγκος.

Ἄλλ' ή Ἄραπίτσα ἐλυτρώθη πλέον
ἀπὸ τὸν διάβολον πού της ἔπερνε καί
της ἐσήκωνε τὴν οὐρὰν καί εῦρε καταφύ-
γιον κάτω ἀπὸ μίαν καρέκλαν πού εἶ-
χεν ἀπομεινῆ ὀρθία.

Καί ἀπὸ ἐκεῖ καμαρώνει τοὺς χαριτω-
μένους μικροὺς της κυρίους, ἐξηπλωμέ-
νους ἐπάνω εις ὄλα ἐκεῖνα τὰ ἐρείπια,
τὰ σπασμένα παιγνίδια, τὰ σχορπισμένα
ἄνθη, τὰ χυμένα νερά. Καί συλλογίζε-
ται βέβαια τί θά πῇ ή καίμενη ή μαμμά
των, τώρα πού θά ἐμβῇ μέσα καί θά τους
ἴδῃ. Ἄ, πολὺ φρόνιμα ἐπαίξαν, μὰ τὴν
ἀλήθειαν! Τί λόγος! Μόνον πού ἔκαμαν
τὸ σπῖτι ἄνω-κάτω.

ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ
ἐτῶν 15.

πεπλον Νύμφης των Δασών, Ἐλλην Π. Σακελλαρίδου, Κίμων Α. Ἰωαννίδου, Χρήστον Ι. Μεταξῶν, Κόμνη Μαυρογιάννη, Βεατρίκη Λωραφά και Δευκή Ἀρχοντῶν — ἡ Ἐυτυχία με τὴν φίλην τῆς Τοξοῦδα Ἀρτεμίου — ἡ Ἑλληνική Καρδία (ἐπανειληθὸς τοῦ Παγγᾶσου τῆς) με τὸ Ἀρχιζιζάνιον — ὁ Διογένης Λαέρτιος με τὸν Ἀνδρέϊον Σουλιάτην, ἀλλὰ με τὸν ὄνομά του — τὸ Ὁράτιον Τζόν ἐπιθυμῆ νάνταλλᾶ με ἄλλους μου τούς συνδρομητάς, ὅσοι δέχονται, διὰ τὴν κάμη ἐν μέγα και ὄραϊον λεύκωμα — ἡ Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά με τὴν Ἑλένη Ρουφου, ἡ ἀδελφὴ τῆς με τὸν Οἰδίποδα Τόρνον — ἡ Γαλιναία Θάλασσα με τὸν Ἐραστὴν τῆς Φύσεως και Τσιροτσιμπίδαν, με τὰ ὀνόματά των — ἡ Θέλιουσα με τὸν Κερανοπόλιον Δία, Χρυσολαμπὴ Ἀστέρη και Χρυσόκρονον Ἐλαφόν — ἡ Ἀφελὴς Καρδία με τὴν Μέδουσαν (τὴν ὅποιαν γνωρίζεις, ὡς ἔχει γράφῃ και τὸν ὄνομά της) — ἡ Μαρία Καραπαγαγιώτου με τὴν Ἑλληνικήν Σημαίαν — ἡ Νυμφαία με τὸ Ἀψι-Σβύς — ἡ Στεφανορέα Φωτὴ με τὸν Παχὸν Τόρνον — ὁ Δευκὸς Κόκκος με τὴν Ἑλληνικήν Σημαίαν, Ἐυαίσθητον Καρδίαν, Ἀκροφάτῃς τῆς Ἐυτυχίας, Δευκὴν Βιολεττάν, Μὴ με Ἀρμονίαν, Δευκὴν Περικτεράν και Τζι Τζι Μπούμ-Μπούμ — ἡ Δευκὴ Λιδὴ με τὸ Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς, Πετρόδη Παρλιάν, Ἡρώα Γαριβάλδην, Κῆμα τῆς Σαλαμίνας, Ἀνεμοστρόβιλον και Ἰωάννην Δάρκ (αὐτοὶ ἂν στείλουν, θὰ λάβουν ἀμέσως τὰ τετράδια, διότι ἡ Δευκὴ Λιδὴ μου ἐστὶν ἐκ τῶν προτέρων) — ὁ Κιθαρωδὸς Ἀπολλων με τὸν Φιλελεύθερον Ἑλληνα, Ταρναγριάν Κόρην, Δευκὴν Ἀρχοντῶν, Κόρην τῆς Ἑλλάδος, Φλιν-Φλιν και Ἐργάνη Ἀθηναίαν (τῆς ὅποιαν τὸ ψευδώνυμον εἶχεν ἄλλοτε ἡ ἀδελφὴ τοῦ) — ὁ Τρομάρας με τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Ταπεινὸν Ἴον, Ὁραϊάν Δορκάδα, Ἑλληνικήν Σημαίαν και Κῆμα τῆς Σαλαμίνας — ὁ Ἀρριολούλουδον με τὸν Δευκὸν Ρόδον (με τὰ ὀνόματά των) — ὁ Ἀγαθὸς Ἀρμονεὺς με τὴν Μεροσέτην, Ἑλληνικήν Καρδίαν και Δευκὴν Μαργαρίταν — ἡ Ροδοδάκτυλος Ἡὸς με τὴν Τοξοῦδα Ἀρτεμίου.

Πρὶν ἀναγκασθῶ νὰ ἐκθέσω τὰ ὀνόματα μερικῶν δυστροποῦντων, ἀπεράσια νὰναγράψω ἐδῶ τὰ ψευδώνυμα ὅλων ὅσοι ὄφελον ἀπάντησιν, λαβόντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν σουλάχιστον πρὸ δύο μηνῶν, ἤτοι μέχρι τῆς 31 Μαρτίου. Τοῦτο δὲ τὸ κάμην διὰ τὸς εἰδοποιήσω ἄπλως, διότι πιθανὸν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ μὴ ἔχουν λάβῃ τὸ ταχυδρομικῶς σταλὲν τετράδιον, ἐπιμένοντες νὰ τοὺς θεωρῶ ἀδικῶς ὡς ὀφειλέτας. Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει ἄς με εἰδοποιήσουν.

Λοιπὸν :
 Ὁ Τινάειος Κῆπος ὄφειλε τετράδιον πρὸς τὸ Ἀρχιζιζάνιον, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν 17 Φεβρουαρίου. — Ὁ Φάκος Διακίδης ὄφειλε πρὸς τὴν Ποιμενικήν Φλογέραν (15 Φεβρ.), πρὸς τὴν Μαργαρίταν (22 Φεβρ.), πρὸς τὴν Δάφνην (25 Φεβρ.), Ἑλληνικήν Σημαίαν (27 Φεβρ.) και Φιλέργον Χελιδόνα (13 Μαρτίου). — Ὁ Μπάμπια Νικολῆς ὄφειλε πρὸς τὴν Λύρα τοῦ Ἀριότος (7 Μαρτ.) — ὁ Τζι Τζι-Μπούμ-Μπούμ πρὸς τὸν Ζαχαῖον (10 Μαρτ.) — ὁ Παγαμῆτος Ὁκαῆτος πρὸς τὴν Ναυτοπούλιν (10 Μαρτ.), Ἀντιγόνην (11 Μαρτ.), Κροκόδελον τοῦ Νείλου, (12 Μαρτ.) και Ἐυαίσθητον Καρδίαν (27 Μαρτ.). — Ἡ Ἠχὴ πρὸς τὸν Ἀεὶδὸν τῶν Ὁρέων (11 Μαρτ.), ὁ Κιθαρωδὸς Ἀπολλων πρὸς τὸν Φάβρον Ἀπολλωνά (11 Μαρτ.) — ὁ Ἀνδρέϊος Σουλιάτης πρὸς τὴν Ποιμενικήν Φλογέραν (13 Μαρτίου) — ὁ Δεκαπενταετής Ἡλιόλαχος πρὸς τὸν Στρατηγὸν Ἀμίλκην Βάρκιν (26 Μαρτ.) — ὁ Ταρλαλαμπόμπιας πρὸς τὴν Ἀλκωνίδα Ἡμέραν (27 Μαρτ.) και ὁ Καρβόλατος πρὸς τὴν Τοξοῦδα Ἀρτεμίου (29 Μαρτ.).

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὅλοι σχεδὸν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα συγχαιροῦνται τὴν Ἑλληνικήν Σημαίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εἰς τὸ Δημοψήφισμα ἡ δὲ Ἀκροφάτῃς τῆς Ἐυτυχίας, εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅσους τὴν ἐψήφισαν. Ἀσπασμοὶ τινες παραλείπονται και πάλιν, ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἐυτυχὴ Ἰσθητήν, Διμ Ν. Χατζῆστον, Τσοῦτσαν (καλῶς τὰ δέχθηκες!) Κουταλιανὸν (διὰ ἐν τάξει) Ἐσκρατον Ζώνην, Λέοντα τῆς Νεμέας (τὸ ἔστειλε) Τὸν-Τσῶν, Τέκνον τῆς Ἐρήμον Τσέβελης (ἔλαβον) Γραβιάν (ἔστειλε) Ἀλόρον Βύρωνα, Πύρρον, Ἐλεφάντορα (διατὶ δὲν μου γράφει συχνότερα) Κονστατίνον Παλαιολόγον, Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Ἀνδρέϊον Εὐζώνον (ἔστειλε και ἐκ τρίτου) τὸ ἔλαβε ;! Ἀκροφάτῃς τῆς Φιλίας (εἶθε!) Μικρὸν Ἐθελοτήτην, Ἀτταγίδα (οὐ, ἐγγέλασα πολὺ!) Ἀψι-Σβύς, Γαλαξίαν, Ἡσυχον Ἀεράκι, Ἀγριάν Ἀμερικανίδα, Καρβόλατον (ὁ ὁποῖος τώρα βέβαια θὰ μου γράφῃ συχνότερα) Ἐνον και Ἀνωόρρον Ν. Κορεβίνα, Κάταστρον Ἀράπην (ἐξαναστάσει τὸ σχισθὲν ὑπὸ τῶν γάτων τῆς γειτονείας!) Ἰριδα (ἔστειλε) Χρυσὴν Ἀκτίνα, (χαίρω πολὺ πού δὲν ἠμέλησε αὐτὴν τὴν φορὰν) Μακεδονικήν Καρδίαν (περὶ τῆς ὁποίας τὸ πουλάκι με πληροφορεῖ ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον εἶνε πολὺ, μὰ πῶρα πολὺ εὐτακτος. Εὐγε!) και Ἀκροφάτῃς τῆς Ἐυτυχίας.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παιδιῶν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελεθῆται, ἂν δὲν συνοδεύεται με τὸ ἀντίτιμον. Ἐκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλόσποντες κατοικίαν συνδρομητῶν νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκρίτως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες και 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δωρεάν τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
 ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 46 (οἱ ἐξῆς : 4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς : 1.3.8.12.13.14) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος) κλησιάζων νὰ ἐκαντηθῆ) φρ. 10.
 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 και 1896 ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ.7. — Χρυσόδετος φρ. 10.
ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀπὸ δύο εὐρίσκονται και οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδείων, προστίθενται και φρ. 3 διὰ τὸ δεξιμόν ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 30 Ἰουνίου ε. ε.
 263. **Λεξιγράφος.**
 Τὸ πρῶτόν μου πληθυντικῶς τοὺς οὐρανούς φωτίζει.
 τὸ δεύτερον ἀποτελεῖ τοῦ ἀλαφροῦ γράμμα.
 τὸ σύνολόν μου ἐν βροχῇ τὰ σκότῃ διασχίζει και χάνει ἐν τῷ ἄμῃ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ὀσίας Μαρίας.
 264. **Λίνιγμα.**
 Παράξενον, μ' ἀληθινὸ ! Πέντε κρατεῖς ἐστὶ χέρι, κι' ἂν ἐν ἀφίση, τέσσαρα βεβαίως θὰ σου μείνουν. Ἀλλὰ ἐμένα ἡ τέχνη μου μορεῖ νὰ καταφέρῃ, αὐτὰ τὰ τέσσαρα ἐπτά ἐστὶ χέρι σου νὰ γίνουν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος.
 265. **Ῥόμβος.**
 Τὸ πρῶτον και τὸ ἕβδομον ὁ Μίδας σοι παρέχει.
 Ζῶον εἶνε τὸ δεύτερον, εἰς τὴν οἰκίαν τρέχει.
 Εἰς ἤρωα τὸ τρίτον μου ὡς ὀδηγὸς ἐδόθη,
 Τὸ τέταρτον εἶνε ὄφρον και δὲν τὸ φλέγων πόθοι.
 Χωρῖον τι ἐλληνικὸν τὸ πέμπτον μου σημαίνει, Κι' ἀντωνυμία κτητικὴ τὸ ἕκτον ἀπομένει.
 Ἐστὴν ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαῆλ Τσοῦδα.
 266-269. **Ἐπανόρθωσις λέξεων.**
 Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμματικῶν τῶν κάτωθι ἀκαταλήπτων λέξεων σχηματίσων τέσσαρα τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» ψευδωνύμων.
 1, Ναδίσκου. 2, Ναμνικοναδό. 3, Ἄλτυνοπασού. 4, Σγαχόλουτροπυρε.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διός.
 270. **Ἀκροστιχίς.**
 Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.
 1, Δέντρον. 2, Πτηνόν. 3, Βασιλεὺς ἀρχαῖος. 4, Ἦρω. 5, Πόλις τῆς Πελοποννήσου. 6, Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Εὐκράτου Ζώνης.
 271. **Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.**
 Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαῖος βασιλοπάιδος.
 1, Ἀθηναῖος ῥήτωρ. 2, Θηρίον. 3, Γίγας ἀγωνιστής. 4, Θεὸς τῆς Μυθολογίας.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμαγίστου Θεμιστοκλέους.
 272. **Μεσοστιχίς.**
 Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Κράτους.
 1, Φυτόν. 2, Νῆος τῆς Ἑλλάδος. 3, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Πτηνόν. 5, Θυγάτηρ βασιλέως.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρῆς Φωσφορπυλίδος.
 273. **Ἀπροσδόκητον.**
 Τί εἶνε ἐπάνω ἀπὸ τὸν οὐρανόν ;
 Ἐστὴν ὑπὸ Β. Α. Λιβεράτου.
 274. **Γρίφος.**
 Ὅσοφ κρατεῖς, ἢ τόσο φῶς.
 Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ
 ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ
 (Συνέχεια ἴδε Σελ. 177)
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.
 Εἰς τὸ Οἰνοπώλειον τοῦ Πομπιῶν

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, κατὰ τὰ μετὰ αὐτοῦ και τοῦ πρώην ἐχθροῦ τοῦ Πέτρου ἀποφασισθέντα, ὁ Ἐκτωρ μετεβῆ εἰς τὴν Φόρσαν.
 Ἡ φυλακὴ αὐτῆ, — ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει πλέον, καταδαρισθεῖσα πρὸ πολλοῦ, — εὐρίσκετο εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἐλους.
 Ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκοστολὴ τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ Ἀκόλουθος, τῷ ἡνοῖζε τὰς πύλας τῆς φυλακῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἡνοῖγοντο εὐκόλως, οὔτε ὅταν ἐπρόκειτο κανεὶς νὰ εἰσέλθῃ. Τῇ αἰτήσῃ του, ἐλάσαν ἀμέσως τὸν δεύτερον κλειδοῦχον και ὁ φίλος μας Πέτρος Πομπιῶνης ἐνεφανίσθη.

— Ἄ, σεῖς εἰσθε, κύριε Ἀκόλουθε ;
 Βλέπω ὅτι εἰσθε ἀκριβῆς.
 — Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ ἀγωνιωδῶς.
 — Τί νὰ σας εἰπῶ ! Δὲν κατώρθωσα νὰ εὐρῶ οὔτε ἴχνος κουτιοῦ ἄσπρου !
 — Εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ τὸ ἔχω ἐγώ ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν πυξίδα.

Ὁ Πέτρος πρὸς στιγμὴν ἀπέμεινεν ἐκπληκτος.
 — Τότε λοιπὸν τί θέλετε ;
 — Ναι μὲν ἔχω τὸ κουτί, εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος ἄλλα . . . ἰδέτε . . .
 Καὶ ἡνοῖξε τὸ κουτίον, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι ἦτο κενόν.
 — Μπᾶ διάβολε ! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴ δυνήθεις νὰ καταστειλῇ ἑνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὁ ὁποῖος ἤχησε παραδόξως πῶς εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἐκτορος. Μὰ εἶπα κ' ἐγώ, πῶς εἶνε δυνατόν ; . . Δὲν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, πῶς ἠύρατε τὸ κουτί ;
 Καὶ ὅταν ὁ Ἐκτωρ τῷ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν,
 — Πολὺ καλά, εἶπεν Ἐννοῶ.
 — Δὲν ἀνεκαλύψατε λοιπὸν τίποτε ἀκόμη ; ἠρώτησεν ὁ Ἀκόλουθος.

— Ἄ, σεῖς εἰσθε, κύριε Ἀκόλουθε ;
 Βλέπω ὅτι εἰσθε ἀκριβῆς.
 — Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ ἀγωνιωδῶς.
 — Τί νὰ σας εἰπῶ ! Δὲν κατώρθωσα νὰ εὐρῶ οὔτε ἴχνος κουτιοῦ ἄσπρου !
 — Εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ τὸ ἔχω ἐγώ ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν πυξίδα.

Ὁ Πέτρος πρὸς στιγμὴν ἀπέμεινεν ἐκπληκτος.
 — Τότε λοιπὸν τί θέλετε ;
 — Ναι μὲν ἔχω τὸ κουτί, εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος ἄλλα . . . ἰδέτε . . .
 Καὶ ἡνοῖξε τὸ κουτίον, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι ἦτο κενόν.
 — Μπᾶ διάβολε ! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴ δυνήθεις νὰ καταστειλῇ ἑνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὁ ὁποῖος ἤχησε παραδόξως πῶς εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἐκτορος. Μὰ εἶπα κ' ἐγώ, πῶς εἶνε δυνατόν ; . . Δὲν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, πῶς ἠύρατε τὸ κουτί ;
 Καὶ ὅταν ὁ Ἐκτωρ τῷ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν,
 — Πολὺ καλά, εἶπεν Ἐννοῶ.
 — Δὲν ἀνεκαλύψατε λοιπὸν τίποτε ἀκόμη ; ἠρώτησεν ὁ Ἀκόλουθος.

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τῆς 12 Ἀπριλίου 1897.
 190. Ὄνος (ὄν-ος). — 191. Φιλότας (φιλῶ-τας).
 192. Θ. 193. Α Κ Σ
 ΟΗΡ Δ Α Ο
 ΛΙΒΑΣ Β Ι Ν
 ΓΕΡΑΝΟΣ Ι ΣΠΑΝΙΑ
 ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Γ Φ Ν
 Η Α Ι
 Π Σ Α
 194—196. 1, Ἦρω. 2, Ἀρῆς. 3, Ἴσις. — 197—200. Γινόμενης τῆς ἀναλλαγῆς διὰ τῶν γραμματικῶν λ, φ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : λάμψις, φύλλος, ψαλις, μελαψός. — 201. ΕΡΜΗΣ, ΑΘΗΝΑ. (1, ΕκβάτανΑ. 2, ΡοῦΘ. 3, ΜεσπίλΗ. 4, ΗραῖΟΝ. 5, Σούρα. — 202. Ὁ ἔπος εἶνε ταχύς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἄς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρακλήσις εἰς τὴν ἀρετὴν ἡμῶν ἡμετέρας, και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἄς ἀνάγνωσμα κρείττον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς και εἶνε προπληρωταί δι' ἕν ἔτος.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ὀσίας Μαρίας.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Ἀδύλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτιστικῆς
 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουνίου 1897 Ἔτος 19ον. — Ἀριθ. 24

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ
 ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ
 (Συνέχεια ἴδε Σελ. 177)
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.
 Εἰς τὸ Οἰνοπώλειον τοῦ Πομπιῶν

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, κατὰ τὰ μετὰ αὐτοῦ και τοῦ πρώην ἐχθροῦ τοῦ Πέτρου ἀποφασισθέντα, ὁ Ἐκτωρ μετεβῆ εἰς τὴν Φόρσαν.
 Ἡ φυλακὴ αὐτῆ, — ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει πλέον, καταδαρισθεῖσα πρὸ πολλοῦ, — εὐρίσκετο εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἐλους.
 Ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκοστολὴ τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ Ἀκόλουθος, τῷ ἡνοῖζε τὰς πύλας τῆς φυλακῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἡνοῖγοντο εὐκόλως, οὔτε ὅταν ἐπρόκειτο κανεὶς νὰ εἰσέλθῃ. Τῇ αἰτήσῃ του, ἐλάσαν ἀμέσως τὸν δεύτερον κλειδοῦχον και ὁ φίλος μας Πέτρος Πομπιῶνης ἐνεφανίσθη.

— Ἄ, σεῖς εἰσθε, κύριε Ἀκόλουθε ;
 Βλέπω ὅτι εἰσθε ἀκριβῆς.
 — Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ ἀγωνιωδῶς.
 — Τί νὰ σας εἰπῶ ! Δὲν κατώρθωσα νὰ εὐρῶ οὔτε ἴχνος κουτιοῦ ἄσπρου !
 — Εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ τὸ ἔχω ἐγώ ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν πυξίδα.

Ὁ Πέτρος πρὸς στιγμὴν ἀπέμεινεν ἐκπληκτος.
 — Τότε λοιπὸν τί θέλετε ;
 — Ναι μὲν ἔχω τὸ κουτί, εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος ἄλλα . . . ἰδέτε . . .
 Καὶ ἡνοῖξε τὸ κουτίον, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι ἦτο κενόν.
 — Μπᾶ διάβολε ! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴ δυνήθεις νὰ καταστειλῇ ἑνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὁ ὁποῖος ἤχησε παραδόξως πῶς εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἐκτορος. Μὰ εἶπα κ' ἐγώ, πῶς εἶνε δυνατόν ; . . Δὲν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, πῶς ἠύρατε τὸ κουτί ;
 Καὶ ὅταν ὁ Ἐκτωρ τῷ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν,
 — Πολὺ καλά, εἶπεν Ἐννοῶ.
 — Δὲν ἀνεκαλύψατε λοιπὸν τίποτε ἀκόμη ; ἠρώτησεν ὁ Ἀκόλουθος.

— Ἄ, σεῖς εἰσθε, κύριε Ἀκόλουθε ;
 Βλέπω ὅτι εἰσθε ἀκριβῆς.
 — Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ ἀγωνιωδῶς.
 — Τί νὰ σας εἰπῶ ! Δὲν κατώρθωσα νὰ εὐρῶ οὔτε ἴχνος κουτιοῦ ἄσπρου !
 — Εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ τὸ ἔχω ἐγώ ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν πυξίδα.

Ὁ Πέτρος πρὸς στιγμὴν ἀπέμεινεν ἐκπληκτος.
 — Τότε λοιπὸν τί θέλετε ;
 — Ναι μὲν ἔχω τὸ κουτί, εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος ἄλλα . . . ἰδέτε . . .
 Καὶ ἡνοῖξε τὸ κουτίον, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι ἦτο κενόν.
 — Μπᾶ διάβολε ! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴ δυνήθεις νὰ καταστειλῇ ἑνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὁ ὁποῖος ἤχησε παραδόξως πῶς εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἐκτορος. Μὰ εἶπα κ' ἐγώ, πῶς εἶνε δυνατόν ; . . Δὲν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, πῶς ἠύρατε τὸ κουτί ;
 Καὶ ὅταν ὁ Ἐκτωρ τῷ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν,
 — Πολὺ καλά, εἶπεν Ἐννοῶ.
 — Δὲν ἀνεκαλύψατε λοιπὸν τίποτε ἀκόμη ; ἠρώτησεν ὁ Ἀκόλουθος.

— Ἄ, σεῖς εἰσθε, κύριε Ἀκόλουθε ;
 Βλέπω ὅτι εἰσθε ἀκριβῆς.
 — Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ ἀγωνιωδῶς.
 — Τί νὰ σας εἰπῶ ! Δὲν κατώρθωσα νὰ εὐρῶ οὔτε ἴχνος κουτιοῦ ἄσπρου !
 — Εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ τὸ ἔχω ἐγώ ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν πυξίδα.

Ὁ Πέτρος πρὸς στιγμὴν ἀπέμεινεν ἐκπληκτος.
 — Τότε λοιπὸν τί θέλετε ;
 — Ναι μὲν ἔχω τὸ κουτί, εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος ἄλλα . . . ἰδέτε . . .
 Καὶ ἡνοῖξε τὸ κουτίον, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι ἦτο κενόν.
 — Μπᾶ διάβολε ! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴ δυνήθεις νὰ καταστειλῇ ἑνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὁ ὁποῖος ἤχησε παραδόξως πῶς εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἐκτορος. Μὰ εἶπα κ' ἐγώ, πῶς εἶνε δυνατόν ; . . Δὲν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, πῶς ἠύρατε τὸ κουτί ;
 Καὶ ὅταν ὁ Ἐκτωρ τῷ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν,
 — Πολὺ καλά, εἶπεν Ἐννοῶ.
 — Δὲν ἀνεκαλύψατε λοιπὸν τίποτε ἀκόμη ; ἠρώτησεν ὁ Ἀκόλουθος.

— Ὅχι, δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ ἀκόμη τίποτε . . . Ἐχω κάποιον ὑπόνοιαν . . . εἶμαι ἴσως ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ κλέπτου . . . ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω τὴν βεβαιότητα . . .
 — Τοῦλάχιστον ἐλπίζετε ;
 — Δὲν λέγω ἔτι . . . ἔλατε ὕστερα . . . ἴσως τότε . . .

«Νά ! τὰ ἐφάρεψα ἀπὸ τὴν τσέπη ἐνοῦ ἐπαρχιωτῆ, ποῦ ἐχάρισε ἀπῆξω ἀπὸ τὰ μαγαζιά τοῦ μεγάλου δρόμου!» (Σελ. 186, στήλ. γ'.)

Ὁ Ἐκτωρ ἠναγκάσθη νὰπέλθῃ χωρὶς